

Zeitschrift: Die Schweiz : schweizerische illustrierte Zeitschrift
Band: 12 (1908)

Artikel: Reise
Autor: Hardung, Victor
DOI: <https://doi.org/10.5169/seals-574585>

Nutzungsbedingungen

Die ETH-Bibliothek ist die Anbieterin der digitalisierten Zeitschriften. Sie besitzt keine Urheberrechte an den Zeitschriften und ist nicht verantwortlich für deren Inhalte. Die Rechte liegen in der Regel bei den Herausgebern beziehungsweise den externen Rechteinhabern. [Siehe Rechtliche Hinweise.](#)

Conditions d'utilisation

L'ETH Library est le fournisseur des revues numérisées. Elle ne détient aucun droit d'auteur sur les revues et n'est pas responsable de leur contenu. En règle générale, les droits sont détenus par les éditeurs ou les détenteurs de droits externes. [Voir Informations légales.](#)

Terms of use

The ETH Library is the provider of the digitised journals. It does not own any copyrights to the journals and is not responsible for their content. The rights usually lie with the publishers or the external rights holders. [See Legal notice.](#)

Download PDF: 29.03.2025

ETH-Bibliothek Zürich, E-Periodica, <https://www.e-periodica.ch>

trurigste Fözzle, wo d' Sunne-n-aschynt, und das finds, d' Hagle! Was ischt das für eine, mit der große Brotlaube, wo vor luter G'schnörr chuun mit Messe no cho ischt?"

"Welle meinischt, Anton?"

"He deh mit dem verbüezte G'sicht und d'r rote Nase-n-unde-n-am Tisch!"

"Ja so, woll, iez weisiz; säb ischt e pangfionierte Major, wo z' China mit de Bogre krieget heb! Es seigid überhaupt all's e so g'spässig, verdrehtet Möntsichte, usgno e Münchner Bierbrauer, heb 's Fräulein Meier g'leid, deh nur Ferie oder besser g'leidt Blaue miech, asser nochhär wieder besser mög', wie-ner sälber g'leid heb. I glaube-n-Anton, das wär de rächt Ma für dich; dir fehlt jo au nüd: machdi du mon hinder desäb!"

IV.

Di erscht Nacht ischt ganz ordli une; d' Better sind rächt g'st, und e klare schöne Morge; mit aller Pracht und Herrlichkeit hedst über d' Gägeb usbreitet. Bi Zyte scho ischt d'r Anton as Pfeischter g'ange und heb vo syner Dachhammer us Muschterig über Berg und Tal g'halte und binem sälber dankt: „s ischt verwändt schön do; wenn nur e chli en anderi G'sellschaft wär! Weber i han amel d'r Hans bimer; deh weiß d' Langizyt scho z' vertrybe! Wenn iez nur 's Wätter nid umschlohd, 's ander wird's sie scho öppe mache!"

Im Epphial und-n-ischer z'erscht de Barometer go g'chane! De Hagelstärki ischt sid geschler e chli z'rugg; weber es tüem nüd, solang de Byswind speer, heb d' Chällneri g'seit, und die mueß 's jo wüffe.

Nochem „Zmorge" sind de G'meindrot und d' Frau mitem Armepläger e chli goge bummle; nochhär händ's d' Fräuli Meier no a'trosse, die sich bald as e Tochter vom-ene guete Bekannte vom Armepläger entpuppt heb.

Dim Mittagässe heb do fogar di lang Dichteri mitem Anton asoh plaudere, und dankt, über Behzucht und Alpejömmerig. Guje G'meindrot ischt ganz erstuunt g'si über di geistrych Unterhaltig und wär no gli emol vernaaret worde-n-i das Fümperli ie, wen-em d' Babett nid devör to hätt. D' Frau G'meindrot ischt fascht chhybig worde, woner de ganz g'schlage Romittag mit d'r Dichteri umenand 'zottlet ischt.

Am Obig, nochem Nachtäffe, händ d'r Anton und de Hans eis g'sunge-n-uf d'r Terrasse-n-usse-n und öppenemol z'wüschet ie e Sodler abgloh, daß 's nur e so g'stobe heb a de Felswände-n-ume, wo's Echo drin ie trohlet ischt. D' Kurgäsch sind ganz zum Hüüskli us cho, bsunders d' Berliner; i glaube, si hättid bimecherlig Lieber e Wuche lang nüd g'rebt, as deh Kunschtig'nuß lo z' fahre.

Mit ein Chlapp sind di zwee eifache Buremanne berühmt und begährt worde: alles heb welle z' nächscht binene zue si. Si händ vo dem Obig eweg di ganz g'schlage Zyt kei Rueh meh g'ha: immer hättid's selle jodle und 's Echo füre zürcke, bald ufeme Tobel, bald vonere Wand... Z'letscht ischtene das Müede-n-und Bättle doch asig z' dumm worde, und si händ d'rglyche to, si seigid heifer. De Tont heb fogar es sydig's Halstüeckli ag'leid und heb mit d'r Babett drei Tag lang inene apartige Zimmer g'ässe, nur aser Rueh heb.

Aber allport ischt öpper cho chloppe und heb g'frot, wies-ent gieng und ober nid bald wieder chönn jodle!

"Säg doch bigopp emol zuenene, si sellidmer de Buggel uestyge; öbs iez eigeitl meinid, mir seigid i d' Ferie g'ange, um ihne 's Chalb z' mache, die dumme Hagle!" brummet d'r Anton und schickt di Alt mit dem B'scheid i Damesalong äne.

Z'letscht, wo de G'meindrot grob worden-ischt und d'r Armepläger no gröber, händies i Rueh g'loh.

V.

Am Obig, bevor die lang Dichteri verreist ischt, händ di beede ihre z' Ehre no eis g'joblet und e paar Lieder g'sunge. Silberhell heb de Mon abezündt uf d' Terrasse, und Lustig vo chlyne Sternblene sind verstreut am Himmel ume g'hanget und händ mit ihrem glitzerige Liecht d' Schneefelder überschwämmt und d' Bergspitze laggert. Wie-nes Sammetchüssli, so glatt und syn, heb sich de schwarzblau Himmel über all' di Pracht g'wölbt: 's ischt bimeich nie e so schön g'si im Farebys, nid emol vorem Sündefall!

Müüskliffil und andächtig heb di ganz G'sellschaft dem wunderbare Duett zueg'lost und mänge heb g'meint, er chönn de Töne nohluete, wo's a'büttichid. G'sunge händs aber au, wie d' Vögel im Hauf, kei Silbe-n-ischt ein entg'ange! Und wo di letscht Nummere vom Programm, „Do myne Berge mueß-i scheide...“, fertig g'si ischt, hedmer mäugs Fajenetli g'feh, wo d' Träne-n-uftröchnet heb. Vom Wyhervolch heb all's pflännet und pfluggset; jo fogar d' Frau G'meindrot heb e Lättch g'macht — aber nid wägem Singe, fondere well d'r Anton ihre z' Ehre synerläbtig nie e so g'sunge heb, wi d'r usg'choffene Schriftstelleri.

Während no alles klatschet heb, ischt di g'syret Dichteri uf-g'stande, und chuun hedmer g'feh, was si wott mache, hangetsi im G'meindrot scho am Hals und hede verschmüht, es ischtem fascht trümmelig worde.

Di arm Frau G'meindrot heb ihre-n-Auge nid trouet, wo si di Hächle a ihrem lyhbachtige Ma g'feh hange und de-ner zu allem Gländ zue alles das heb loh g'feh und no lachtet wie-ne-n-Gesl.

„D du schlächte Kärl!" heb d' Babett g'stöhnet, und do ischere g'schwunde. Si wär umg'falle, wenn si d'r Armepläger nid hätt' chönne ha. Er hebst am Arm g'noh und ischt miteren-ufe.

Wo d'r Anton wieder zue sich sälber cho ischt und-er um-luegt, was ächt sy Alt zu d'r Umarflig für-nes G'sicht machi, hederst niene g'feh und d'r Hans au nid.

„Ohä läz," dankt-er, „do ischt nümme-n-alles suber!" heb „Guet Nacht" g'weuscht und ischt abg'schobe. Duße seidem no de Hans: „Gang nur, d' Frau wird d'r no öppis verzelle; si wartet d'r im Zimmer obe! Heb Sorg, Toni, i glaube, 's chönnt no es Hagelwätter absege!"

Ueberobe hedmer g'hört rumpel und Lärme und gli drüberabe briegge, grüskli briegge.

Am andere Morge, wo de Herr und d' Frau G'meindrot nid zum Tisch cho sind, heb all's d'r Armepläger g'frot, wo's au steckid. Er hedene aber nüd chönne säge, weder: „Sie seigid verreist, will d' Frau G'meindrot d' Luft nid mög' verlyde!"

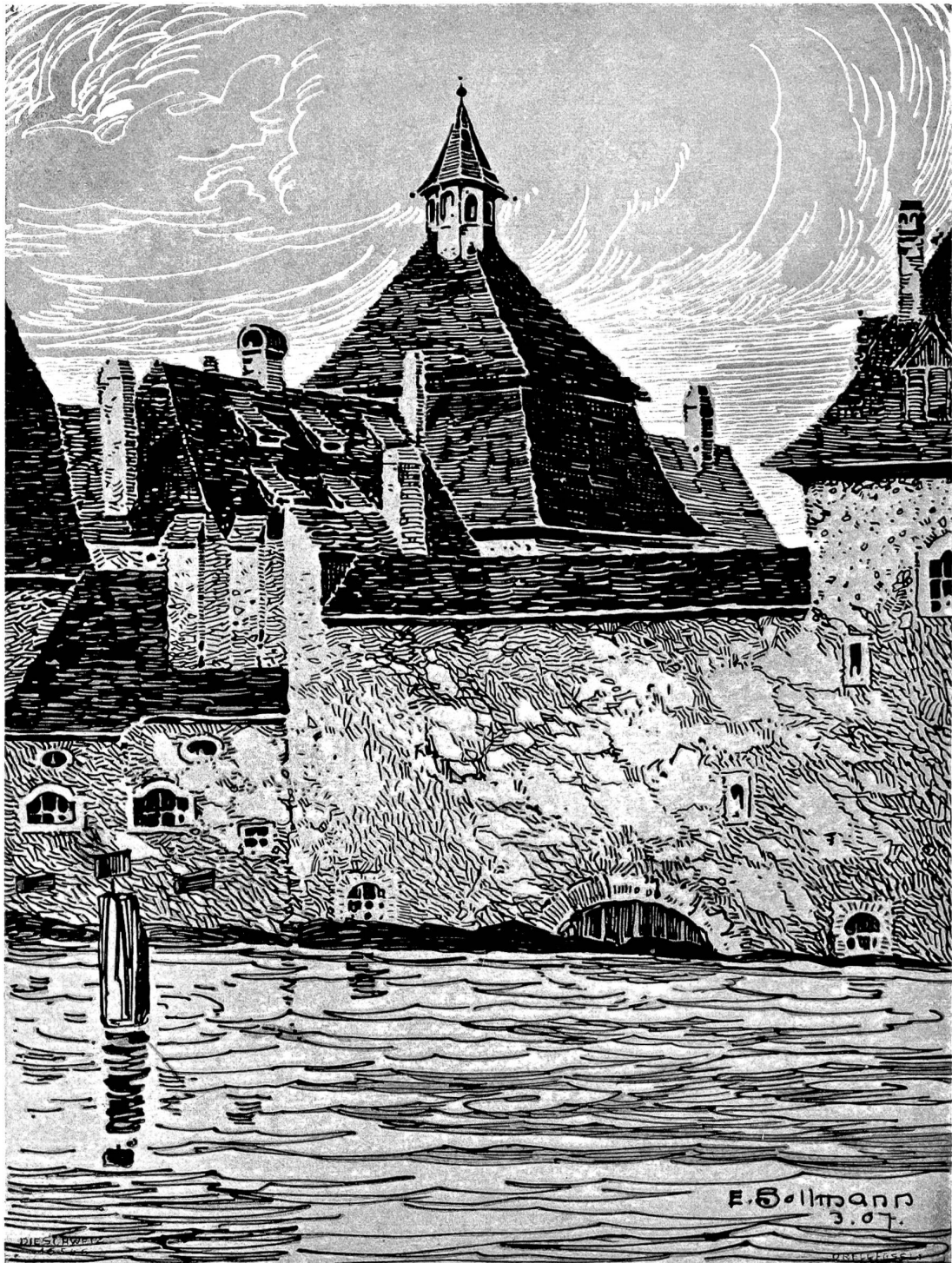

Reise.

ferne kommt die Flut der Nacht gezogen,
Und zwei Füllen flüchten vor den Wogen,
Schütteln sich, und von den schwarzen Dliesen

Taun die Tropfen in die dunkeln Wiesen,
Ziehn zu hellen Hügeln junge Gleise —
Wie so ferne, Herz, geht deine Reise!

Victor Hardung, St. Gallen.

Motiv aus Straßburg i./E. (Das Bezirksgefängnis).
Nach Originalzeichnung von Emil Bollmann, Winterthur-Düsseldorf.